

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 194/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **NUBIUM, s. r. o.**, Trenčianska 705/55, Bratislava, IČO 47 545 674, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Mišiurom, PhD., Záhradnícka 27, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S 212/2017-95 zo 17. júla 2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 45/2020 z 8. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 26 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 212/2017-95 zo 17. júla 2019, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Sžk 45/2020 z 8. decembra 2020. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozsudky

krajského súdu a najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovateľka žiada, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že mesto Nitra ako príslušný stavebný úrad (ďalej aj „prvostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. 9075/2016-007-Re z 5. mája 2017 zamietlo podľa § 62 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) žiadosť sťažovateľky o zmenu doby trvania reklamnej stavby: «2 ks reklamných stavieb typu „Billboard“ v tvare „V“, umiestnených popri [REDAKOVANÉ], za oplotením pozemku, na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ], kat. územie [REDAKOVANÉ], rozmer reklamnej plochy 5100 x 2400 mm» z dôvodu, že jej umiestnenie je v rozpore s platným Územným plánom mesta Nitra v znení jeho dodatkov (ďalej len „územný plán“), resp. s jeho záväznou časťou, podľa ktorej sú billboardy neprípustnými reklamnými stavbami v pamiatkovej zóne a centrálnej mestskej zóne v meste Nitra.

3. Okresný úrad Nitra, odbor výstavba a bytová politika (ďalej len „druhostupňový orgán verejnej správy“) rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2017/029561-002 z 18. septembra 2017 potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy a odvolanie sťažovateľky zamietol.

4. Sťažovateľka nespokojná s výsledkom správneho konania podala správnu žalobu o preskúmanie rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy i druhostupňový orgán verejnej správy postupovali v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku a stavebného zákona, keď konanie o zmenu doby trvania reklamnej stavby posudzovali v súlade s § 67 ods. 4 stavebného zákona, pričom na predmetné stavebné konanie správne aplikovali i ustanovenia § 58 až § 66 stavebného zákona. Prvostupňový orgán verejnej správy postupoval v súlade so zákonom, keď podanú žiadosť posudzoval nielen vo vzťahu k tomu, či bola podaná oprávneným subjektom, či bola podaná včas, či k nej boli predložené všetky relevantné listiny preukazujúce právny vzťah reklamnej stavby k pozemku, na ktorom je umiestnená, či bol uhradený správny poplatok, ale posudzoval ju i aplikujúc § 62 ods. 4 stavebného zákona z toho pohľadu, či umiestnenie reklamnej stavby je v súlade s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom, resp. osobitnými predpismi. V tejto súvislosti krajský súd všeobecne konštatoval, že ak je stavba v rozpore s územným plánom, ide o stavbu v rozpore s verejným záujmom chráneným stavebným zákonom. Územný plán mesta je garanciou ochrany verejného záujmu v danom mieste a čase, pred ktorým subjektívne vlastnícke právo sťažovateľky nemožno uprednostniť.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol ako nedôvodnú. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší súd konštatoval, že zásadnou otázkou v spore bolo posúdenie, či je ústavnokonformne prípustné regulovať územným plánom umiestňovanie reklamných stavieb na regulovanom území. V relevantnej na vec sa vzťahujúcej časti územného plánu mesto Nitra plošne zakázalo umiestňovanie reklamných stavieb v jeho v pamiatkovej zóne a centrálnej mestskej zóne. Vzhľadom na zásadnú argumentáciu sťažovateľky spočívajúcu v konštatovaní rozporu dotknutej časti územného plánu s ústavou, od čoho odvodzovala povinnosť správneho súdu

iniciovat' konanie o súlade právnych predpisov, bolo úlohou kasačného súdu posúdiť, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia druhostupňového orgánu verejnej správy. Najvyšší súd následne uviedol, že problematika vizuálneho smogu dlhodobo rezonuje spoločnosťou, preto je pochopiteľné, že mesto Nitra v súčinnosti so svojimi obyvateľmi pristúpili k jeho regulácii. Najvyšší súd prisvedčil argumentácii druhostupňového orgánu verejnej správy a správneho súdu o prípustnosti regulácie reklamných stavieb územným plánom, keď v zmysle § 11 ods. 5 písm. a) stavebného zákona územný plán môže určovať zásady a regulatívy funkčného využívania územia obce v nadväznosti na okolité územie, pričom pod funkčným využívaním územia možno rozumieť aj práve využitie územia na umiestňovanie reklamných stavieb, ktoré plnia špecifickú spoločenskú funkciu. Rovnako najvyšší súd prisvedčil správne mu súdu, ktorý považoval zásah do práv sťažovateľky za proporcionálny k výkonu práv obyvateľov mesta Nitra na správe veci verejných s poukazom na to, že prvotné povolenie umiestnenia reklamnej stavby na časovo obmedzené obdobie nezakladá nárok na automatické predlžovanie doby trvania reklamnej stavby. V danej veci nebolo sporné, že vzhľadom na zmenu územného plánu dotknutého územia došlo k zmene podmienok, za ktorých bolo uvedené povolenie vydané. V územnoplánovacom konaní mala sťažovateľka možnosť vyjadriť sa k relevantným skutočnostiam a vzniesť námietky, čo však napriek výzve prvostupňového orgánu verejnej správy neurobila a prvotné námietky vzniesla až v odvolacom konaní. Sťažovateľka je obchodnou spoločnosťou vlastniacou veľký počet reklamných stavieb, ktorých konštrukcia a prípadné premiestnenie/odstránenie nie je spojené s významnou investíciou, preto takýto zásah do jej práv nie je spôsobilý zásadným spôsobom ovplyvniť jej podnikanie. Keďže najvyšší súd nenadobudol pochybnosti o rozpore akejkolvek na vec sa vzťahujúcej právnej normy nižšej právnej sily s ústavou alebo ústavným zákonom, nebol dôvod na iniciovanie konania o súlade právnych predpisov a s tým spojenou potrebou prerušenia konania. Najvyšší súd prisvedčil právne mu posúdeniu veci správnym súdom, ktoré korešponduje s právnym posúdením veci druhostupňovým orgánom verejnej správy a prvostupňovým orgánom verejnej správy. Ďalšie námietky sťažovateľky týkajúce sa okolností vypovedania nájomnej zmluvy sťažovateľke, resp. vznesenej námietky zaujatosti prvostupňového orgánu verejnej správy neboli spôsobilé spochybniť správnosť preskúmaného rozhodnutia správneho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s odôvodnením rozsudku správneho súdu nestotožňuje, nezakladá jeho nepreskúmateľnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že interpretácia a právny názor krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré v otázkach garancií základného práva vlastníť majetok a základného práva podnikat' nezaujali a/alebo zaujali stanovisko v príkrom rozpore s ich obsahom, je natoľko arbitrárna a nelogická, že je z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná, pričom má za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľka konkrétne namieta, že interpretácia § 11 ods. 5, resp. § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona krajským súdom a najvyšším súdom pri aplikácii

Všeobecne záväzného nariadenia mesta Nitra č. 03/2003 v znení jeho dodatku č. 5 je v príkrom rozpore so systematikou, ktorá je zrejmá z § 39a ods. 3 písm. e), § 126 a § 140a stavebného zákona, ako aj s garanciami už označených práv. Podľa názoru sťažovateľky je zrejmé, že s ohľadom na arbitrárne, ničím nepodložené stanovenie územia s obmedzeným výkonom vlastníckych práv a obmedzením podnikania, kde sa nesmie umiestňovať reklamná stavba typu billboard (s konkrétnym rozmerom), postupovalo mesto Nitra nezákonne a neústavne, čo sa prejavilo pri vydávaní individuálnych správnych aktov pri rozhodovaní o individuálnych právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, ako je tomu z dôvodov prezentovaných sťažovateľkou v danom prípade.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 26 ods. 1 a 2 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 11 S 212/2017-95 zo 17. júla 2019 (bod 4), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1, 2 a 4 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 8 Sžk 45/2020 z 8. decembra 2020 (bod 5), ktoré sťažovateľka považuje za nezákonné a arbitrárne, a to najmä pokiaľ ide výklad § 11 ods. 5, resp. § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona krajským súdom a najvyšším súdom vo vzťahu k zákazu umiestňovania reklamných stavieb v pamiatkovej zóne a centrálnej mestskej zóne v meste Nitra (bod 6).

8. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a práve závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. ÚS 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, základných práva podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Právoplatné rozhodnutie krajského súdu možno napadnúť kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhoduje senát najvyššieho správneho súdu (§ 438 ods. 1 a 2 SSP). Keďže právomoc

najvyššieho súdu predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

10. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

11. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaní nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravídla nie je súdom skutkovým, ale je súdom,

ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 502/2015).

12. Ústavný súd konštatuje, že právna úprava reklamných stavieb bola zavedená do právneho poriadku Slovenskej republiky zákonom č. 293/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý nadobudol účinnosť 2. januára 2015. Jeho cieľom bolo zefektívnenie regulácie reklamných stavieb zabezpečením silných a zároveň spravodlivých nástrojov pre mestá, obce a štát, keďže vizuálny smog predstavoval v Slovenskej republike dlhodobo neriešený problém, ktorý negatívne vplýval nielen na bezpečnosť cestnej premávky, ale do veľkej miery aj na vzhľad miest a obcí, ako aj scenériu krajiny, s ktorou sa stretávame na našich cestách. Pod pojmom vizuálny smog pritom treba chápať umiestňovanie reklamných stavieb – billboardov, bigboardov a iných reklamných zariadení.

13. Podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne.

14. Rovnako tomu bolo aj v danom prípade, v ktorom sťažovateľka (stavebník) 23. mája 2016 požiadala prvostupňový orgán verejnej správy (stavebný úrad) o zmenu doby trvania reklamnej stavby (bod 2), ktorá bola dočasne povolená rozhodnutím mesta Nitra č. 12 573-2/2012-003-La zo 17. mája 2013 na obdobie do 15. júna 2016, t. j. na dobu určitú.

15. Dodatkom č. 5 k Všeobecne záväznému nariadeniu mesta Nitry č. 3/2003, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť Územného plánu mesta Nitry (ktorý nadobudol účinnosť 18. júla 2015), boli billboardy, pokiaľ ide o územné vymedzenie pre definovanie podmienok na umiestňovanie reklamných stavieb, zaradené medzi neprípustné reklamné stavby v pamiatkovej zóne a centrálnej mestskej zóne v meste Nitra. Na jeho vydaní sa uznieslo Mestské zastupiteľstvo v Nitre v zmysle § 6 a § 11 ods. 4 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 27 ods. 3 stavebného zákona 11. júna 2015 uznesením č. 196/2015.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku (bod 5) zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (stavebného poriadku a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

17. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky spočívajúcu v konštatovaní rozporu dotknutej časti územného plánu s ústavou, od čoho odvodzovala povinnosť správneho súdu iniciovať konanie o súlade právnych predpisov, najvyšší súd správne uviedol, že jeho úlohou bolo posúdiť, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia druhostupňového orgánu verejnej správy.

18. Sťažovateľka síce považuje interpretáciu § 11 ods. 5, resp. § 13 ods. 3 písm. b) stavebného zákona najvyšším súdom za ústavne nesúladnú, prehliada však, že prvostupňový orgán verejnej správy o jej žiadosti o zmenu doby trvania reklamnej stavby rozhodol podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľka v konaní pred druhostupňovým orgánom verejnej správy, resp. krajským súdom nemala možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku krajského súdu.

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 2 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

21. Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom. „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

22. Článok 20 ods. 2 ústavy ustanovuje medze vlastníckeho práva v záujme potrieb spoločnosti, potravinovej bezpečnosti štátu, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu.

23. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu, k čomu však v posudzovanom prípade (so zreteľom na predmet konania pred prvostupňovým orgánom verejnej správy) nedošlo.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 5. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu